

SOTURI- KISSAT

JAETTU METSÄ

KLAANIN SYNTY

5

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #5: A FOREST DIVIDED

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #5: A FOREST DIVIDED

Text copyright © Working Partners Limited 2015

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2016

Map art © Dave Stevenson 2016

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2020

ISBN 978-951-0-49676-3

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Kate Carylle

KUKA KUKIN ON

KIRKKAAN TAIVAAN LEIRI

- Päällikkö **KIRKAS TAIVAS** – vaaleanharmaa kolli, jolla on siniset silmät
LEHTI – mustavalkoinen kolli
VIKKELÄ VESI – harmaavalkoinen naaras
NOKKONEN – harmaa kolli
ORA – kapinen naaras, jolla on epätasainen turkki
TERHON TURKKI – kastanjanruskea naaras
- Pennut **KOIVU** – kellanpunainen kolli
LEPPÄ – harmaavalkoinen naaras

PITKÄN VARJON LEIRI

- Päällikkö **PITKÄ VARJO** – musta, paksuturkkinen naaras, jolla on vihreät silmät
HARMAA SIIPI – sileäkarvainen tummanharmaa kolli, jolla on kullanväriset silmät
ROSOINEN HUIPPU – pieni harmaa raidallinen kolli, jolla on siniset silmät
KIRJAVA KARVA – siro kilpikonnakuviainen naaras, jolla on kullanväriset silmät
SÄRKYNYT JÄÄ – harmaavalkoinen kolli, jolla on vihreät silmät
PILVEN TÄPLÄ – pitkäkarvainen musta kolli, jolla on valkoiset korvat, valkoinen rinta ja kaksi valkoista kypälää

SALAMAN HÄNTÄ – musta kolli

MYRSKY – oranssi kolli, jolla on meripihkanväriset silmät ja isot valkoiset tassut

PAATSAMA – naaras, jolla on pystyssä törröttävä, pörheä turkki

HIIREN KORVA – kolli, jonka korvat ovat pienet kuin hiirellä ja toisesta puuttuu osa

MUTAINEN KÄPÄLÄ – kolli, jolla on mustat käpälät

Pennut **PÖLLÖN SILMÄ** – harmaa kolli

SORAINEN SYDÄN – tummanharmaa raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

VARPUSEN TURKKI – kilpikonnakuvioinen naaras

KOTKAN SULKA – ruskea kolli

MYRSKYN KARVA – harmaa kolli, jolla on siniset silmät

KASTEINEN NENÄ – raidallinen naaras, jolla on valkoinen nenänpää ja hännänpää

JOEN VÄREEN LEIRI

Päällikkö **JOEN VÄRE** – hopeanvärinen pitkäkarvainen kolli

YÖ – musta naaras

KASTE – naaras, jolla on lyhyt ja tuuhea harmaa turkki ja kirkkaan siniset silmät

TUULEN JUOKSIJAN LEIRI

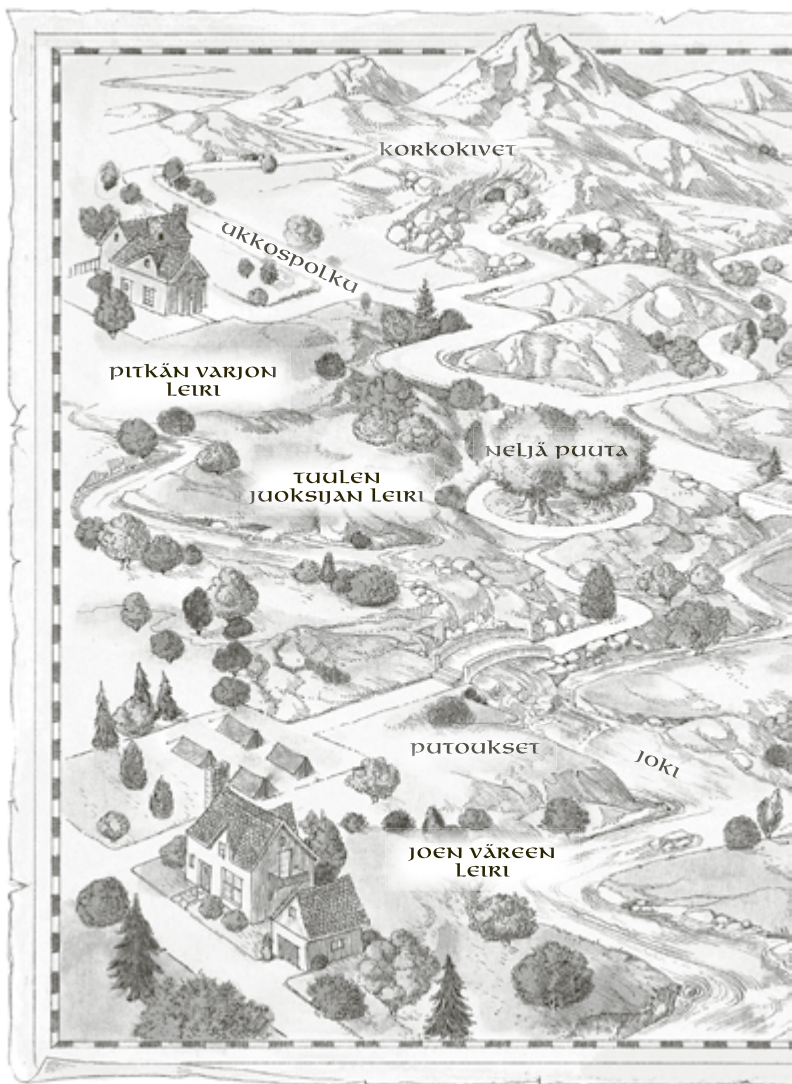
Päällikkö **TUULEN JUOKSIJA** – jäntevä ruskea naaras, jolla on keltaiset silmät

PIIKKIHERNEEN TURKKI – laiha harmaa raidallinen kolli

LIUSKE – harmaa naaras
Pennut PERHON LENTO – naaraspentu, jolla on vihreät silmät
TOMUINEN KUONO – harmaa kollipentu

KULKUKISSAT

TÄHDEN KUKKA – kullanvärinen naaras, jolla on vihreät silmät
KÄÄRME – harmaa kolli

KORKOKIVET

UKKOSPOLKU

PITKÄN VARJON
LEIRI

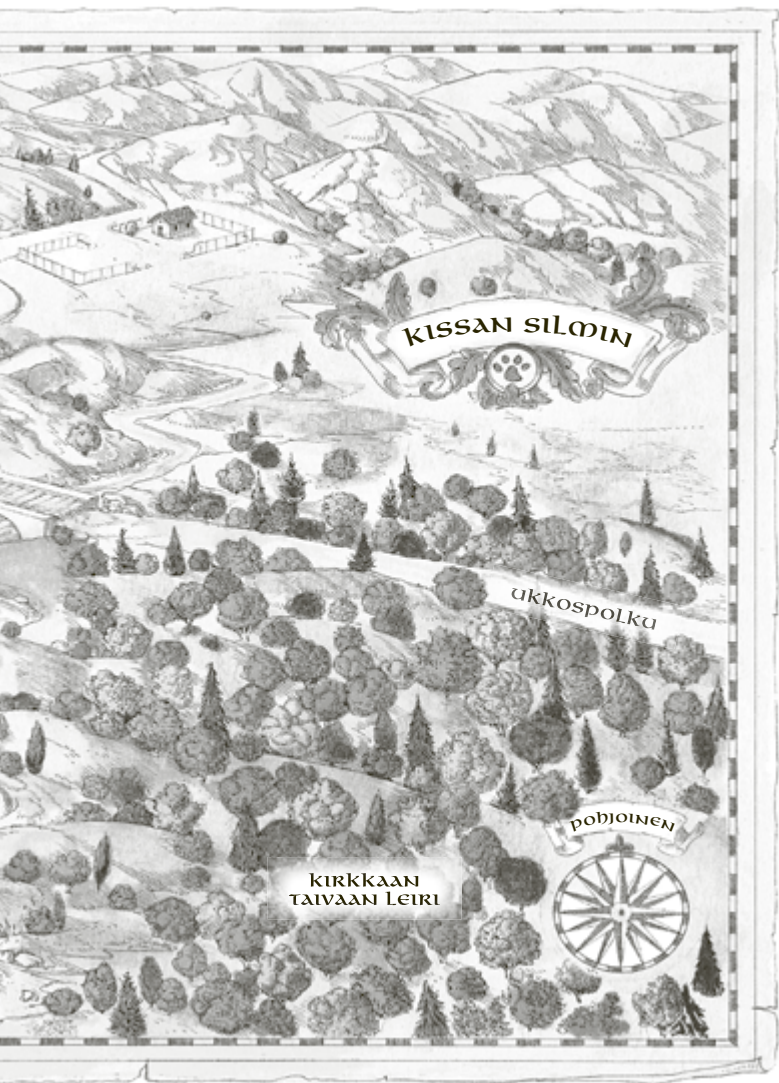
TUULEN
JUOKSIJAN LEIRI

NELJÄ PUUTA

PUTOUKSET

JOKI

JOEN VÄREEN
LEIRI

KISSAN SILMIN

ukkospolku

pohjoinen

KIRKKAAN
TAIVAAN LEIRI

pohjois-
haltialan
kaatopaikka

KAKSIALAN SILMIN

TUULIALANTIE

valkokauriin
metsä

POHJOINEN

ESINÄYTÖS

KUUN VALAISEMAN NOTKON pohjalla oli kylmää usvaa. Se pyörteili kuin vesi tammien alla levottomina kuljeksivien kissojen käpälien ympärillä.

Kirkas Taivas katseli kissoja aukion reunalta. Heidän turkkinsa säihkyivät kuin niihin olisi siroteltu tähtien valoa. Hän värähti huomatessaan Harmaan Siiven odottamassa aukion toisella reunalla. *Kuolleita on enemmän kuin eläviä*, Kirkas Taivas ajatteli vilkaistessaan kohti matalaa kumpua notkon reunassa. Hitaasti tasoittuvan mullan alla lepäsivät niiden kissojen ruumiit, joiden rinnalla hän oli joskus saalistanut, niiden jotka olivat saaneet surmansa suuressa taistelussa.

Henkikissat pysähtyivät ja vilkaisivat häneen, ja lähtivät sitten taas liikkeelle supisten keskenään. Heidän yllään neljä mahtavaa tammea narisivat tuulesa huurteenvalkoiset oksat pakkasen lehdettömiksi raastamina.

Lehtikato piti maata otteessaan kuin susi saalista. Maa tuntui Kirkkaan Taivaan käpälien alla kiveltä. Eivätkö henkikissat olisi voineet loihkia häntä viherlehden aukiolle, missä lämpimät tuulet lehyttäisivät hänen turkkiaan? Olihan tämä nyt kuitenkin uni.

Eräs hopeanharmaa naaraskissa lähti muiden henkikissojen joukosta ja tassutti häntä kohti. »Sinä tulit.»

»Niin, Ukkonen. Minä tulin.» Kirkkaan Taivaan sydäntä särki tuttu tuska. Miten erilaista hänen elämänsä nyt olisi, jos hän ei olisi päästänyt Ukkosta lähtemään metsästä silloin kun tämä kantoi hänen pentujaan? »Mutta miksi olette kutsuneet minut tänne?»

Ukkosen katse muuttui kylmemmäksi. »Alamme väsyä odottamaan.»

Odottamaan? Mitä? Ennen kuin Kirkas Taivas ehti kysyä, sananjalat rinteessä rasahtivat. Joen Väre raivasi tietään jäisten varsien halki, ja kuunvalo hopeoi hänen paksun harmaan turkkinsa, kun hän laskeutui kohti sileää notkon pohjaa. Vähän matkan päässä Pitkä Varjo räpytteli silmiään tammen juurakossa. Hän näytti hämmästyneeltä, kuin olisi juuri herännyt. Myrskyn kellanpunainen turkki hohti varjoissa. Henkikissat olivat näköjään kutsuneet uneen kaikki päälliköt.

Kirkkaan Taivaan takaa kuului miten turkki kahahti pakkasen lakastuttamiin heiniin, ja hän kääntyi ja näki Tuulen Juoksijan luikahtavan ohitseen. Tuulen Juoksija oli eronnut Harmaan Siiven joukkiosta. Olivatko henkikissat kutsuneet hänetkin?

Kirkas Taivas siirteli käpäliään levottomasti. Elävät seisokelivat erillään mutta kuolleet yhtenä joukkona. Olivatko henkikissat ainut asia, mikä heitä nykyään yhdisti?

»No?» Ukkosen napakka naukaisu havahdutti hänet ajatuksistaan.

»Mitä?»

»Me käskimme teidän kasvaa ja levittäytyä kuin hehkuva tähti...» Ukkonen vilkaisi eläviin kissoihin. »Ette ole vielä aloittaneet. Pelottaako teitä?»

»Ei todellakaan!» Kirkas Taivas röyhisti rintaansa. »Mutta miten kauas me voimme levittäytyä? Hallitsemme jo metsää

ja nummea. Värväämme mukaan lisää kissoja aina kun voimme.» Hän mietti, miten hänen oma joukkionsa oli kasvanut edellisen unen jälkeen.

»Se ei riitä!» Vihainen naukaisu kuului Ukkosen viereltä.

Kirkas Taivas katsahti alaspäin ja perääntyi yllättyneenä, kun tunnisti häntä kirkkain silmin ja pelottomana katsovan nuoren naaraskissan, jota hän ei ollut uskonut näkevänsä enää koskaan. Viimeksi tämän pennun ruskean turkin alta olivat törrottäneet kylkiluut. Hän oli kuollut nälkään vuorilla ennen kuin oli edes lähtenyt heidän emonsa makuusijalta. Nyt pentu seisoి pää pystyssä, silmät leiskuen. Hänen sileä turkinsa säihkyi tähtien valossa; sen alla näkyi jäməkät lihaket.

Kirkas Taivas katseli nuorempaa sisartaan, ja hänen kurkkuun kuristi. »Räpyttävä Lintu!» hän kähisi. »Sinä!»

»Tietenkin minä.» Naaraan keltaiset silmät roihusivat.

»Minun täytyy käydä juttelemassa Myrskyn kanssa.» Ukkonen nyökkäsi ja perääntyi, niin että Kirkas Taivas jäi kahden sisarensa kanssa.

»Miten mukava nähdä sinua —»

Räpyttävä Lintu keskeytti hänet. »Kuuntele, senkin hiirenmieli!»

Kirkas Taivas jähmettyi. Räpyttävä Lintu oli vielä pentu. Miten hän kehtasi puhua noin? Ja silti... Kirkas Taivas kurtisti kulmiaan hämillään. Miten kauan sisar oli ollut henkikissojen parissa? Hän näytti edelleen pennulta mutta näki selaista mitä Kirkas Taivas ei nähnyt. Kirkkaan Taivaan karvat väreilivät levottomasti. Saattoiko hänen pikkusisarensa olla nyt häntä *viisaampi*?

Räpyttävä Lintu ei kääntänyt katsettaan. »Puissa oli vielä lehtiä silloin kun me käskimme teidän levittäytyä kuin hehkuva tähti. Te *puhuitte* siitä, mutta ette ole *tehneet* mitään!»

»Me olemme *selvinneet hengissä*», Kirkas Taivas vastasi.
»Ruokaa on vähän ja nyt on lehtikato.»

Räpyttävän Linnun korvat liikahtivat. »Teidän pitäisi ajatella pentujanne, ja pentujenne pentuja. Vahvuus ei synny piileksimällä koloissa ja metsäaukioilla kuin säikyt saaliseläimet.»

Kirkas Taivas nojautui kohti sisartaan karvat pörhistryen.
»En minä mitään *piileksi!*»

»Toimikaa sitten!» Räpyttävä Lintu ei hätkähtänyt. »Seuratkaa sydämiänne! Ne johdattavat teidät kotiin.»

Kirkas Taivas rypisti otsaansa. »Tarkoitatko, että meidän pitäisi palata takaisin vuorille?»

»Ei *vanhaan* kotiinne!»

»Mihin sitten?»

»Emme me voi ottaa joka kypälänaskelta puolestanne. Se heikentäisi teitä kaikkia! Olemme sanoneet teille kaiken mitä teidän tarvitsee tietää.» Räpyttävä Lintu katsoi häntä silmät palaen. »Nyt teidän on alettava ajatella itse.»

Kirkas Taivas tuijotti hänen ohitseensa, ja hänen katseensa osui Pitkään Varjoon joka oli keskustelemassa Kuun Varjon, Haukan Kiidon ja Naakan Huudon kanssa. Tuulen Juoksija oli menettämiensä pentujen kanssa. Hän hyväili pentuja kuonollaan, ja Kirkas Taivas kuuli miten kylmässä yöilmassa hyrisi naaraan kiihkeä kehräys. Tuulen Juoksijan nauku oli surusta terävä. »Pentukullat. Tulkaa lähemmäs. Meillä on vain vähän aikaa.»

Myrsky asteli edestakaisin ja nosti innoissaan päänsä, kun Ukkonen tassutti paikalle. Kettu, Terälehti ja Kuura tungeksivat Joen Väreeseen ympärillä, ja keveä tuuli vei mukanaan heidän hiljaiset naukunsa. Harmaa Siipi oli usean hännänmitan päässä puhumassa Varjoisan Sammalen ja Kilpikonnan Hännän kanssa. Miten kaukaisilta he tuntuivatkaan. »Me taivalsimme tänne yhdessä», Kirkas Taivas sanoi hiljaa, osin

itseksensä, »mutta nyt emme enää edes jaa riistaa yhdessä.» Hänen vatsaansa kipristi suru.

»Ja ketähän siitä voisi syyttää?» Räpyttävä Lintu ärisi. »Siinä *itse* käännyit omiasi vastaan.»

»Tuo ei ole totta!» Kirkas Taivas sähähti takaisin. »Minä olen aina tehnyt sen minkä olen katsonut parhaaksi! Olen yrittänyt pitää omistani huolen.»

»Miksi sitten seisoskelet täällä yksinäsi?» Räpyttävä Lintu tuikkasi. »Kuka pitää huolen sinusta?»

Kirkas Taivas nielaisi kykenemättä vastaamaan. Harmaa Siipi vaikutti yhtäkkiä olevan hyvin kaukana, ja aukio heidän välissään tuntui avautuvan syväksi kuiluksi. Myrsky ei ollut edes katsonut häntä silmiin notkoon saapumisensa jälkeen. Kirkas Taivas tiesi että toiset edelleen hiljaa mielessään syyttivät häntä taistelusta ja siitä, että hän oli ottanut Yhden Silmän joukkioonsa ja pitänyt tätä hoivissaan niin kauan, että tästä oli tullut uhka kaikille kissoille. Joskus muinoin he *halusivat* olla hänen lähellään. Mutta hän oli ajanut heidät pois. Ja entä nyt? Tulisiko kukaan paikalle, jos hän tarvitsisi apua?

Hän tuijotti Räpyttävä Lintua. Yrittikö sisar tosissaan loukata häntä? »Miksi sinä sanot noin?»

»Olet seurannut päätäsi, et sydäntäsi, Kirkas Taivas.» Räpyttävä Lintu heilautti häntäänsä. »Kaikilla kissoilla täällä on jossain koti. Sinullakin. Mutta teidän on löydettävä se itse, ja teidän on löydettävä se pian.»

»Miten?» Missä se koti oikein oli? Miten he tietäisivät löytäneensä sen?

»Seuratkaa sydämiänne.» Räpyttävä Lintu alkoi haalistua hänen silmiensä edessä. Hän jännittyi. *Ei vielä!* Muutkin kisseet olivat haalistumassa, muuttumassa läpinäkyviksi sitä mukaa kuin uni haihtui. Tähdet sumenivat hänen päänsä yllä ja notko hämärtyi.

»Räpyttävä Lintu!» Kirkas Taivas pinnisteli nähdäkseen sisarensa. »Mihin meidän sydämiemme pitäisi johtaa?»

Kuka pitää huolen sinusta? Sisaren sanat kaikuivat hänen mielessään. Halusiko Räpyttävä Lintu hänen lähentyvän taas sukulaisiaan? Kenties ainut tapa levittäytyä ja kasvaa kuin hehkuva tähti oli yhdistää voimat – olla taas kuin entinen heimo.

Pimeys nielaisi hänet, ja hän räpäytti silmänsä auki.

Hän oli taas vuoteessaan. Hän katseli kuun valaisemaa notkoa, jossa oli metsän kissojen leiri. Hänet valtasi tyyneys, ja hänen niskakarvansa silottuivat. *Minä ymmärrän!* Räpyttävä Lintu yritti sanoa hänelle, miten järjetöntä hänen oli ollut erota muista ja merkitä oma reviirinsä.

Häneen iski päättäväisyyden puuska. Hän oli nyt täysin hereillä ja nousi ylös ja ylitti aukion. Hän pujahti leiriä suojaavien karhunvatukkapensaiden ohi ja loikki sitten metsään. Tähdet säkenöivät hänen turkillaan, kun hän katsahti taivaalle. *Minä ymmärrän nyt, Räpyttävä Lintu! Minun on saatava kissat kokoon – uudelleen yhteen – niin että me voimme voimistua ja levittäytyä kuin hehkuva tähti.*

LUKU 1

KIRKAS TAIVAS HAUKOTTELI ja venytti etutassujaan kunnes ne alkoivat täristä. Hän katseli vuoteensa reunan yli. Pureva tuuli puhalsi sen kaarevan juuren ali, joka yleensä suojasi häntä hänen nukkuessaan. Viima nipisteli korvia, ja hän joutui aukion yli katsellessaan siristämään silmiään.

Vikkelä Vesi oli menossa leirin poikki karvat pörrössä kylmää vastaan. Hänen suustaan roikkui nahistunut hiiri. Koivu ja Leppä kurkistelivat matalakasvuisen kartiomarjakuusen alta. Terälehti oli tehnyt pennuille vuoteen sen tummanvihreiden oksien alle otettuaan heidät hoidokeikseen. Pentujen oma emo oli saanut surmansa, ja he tuskin muistivat tämän tuoksua. Nyt Terälehtikin oli kuollut, menehtynyt siihen kulkutautiin joka oli pyyhkäissyt metsän yli ennen lehtikadon tuloa. Koivu ja Leppäkin olivat olleet vähällä kuolla, mutta hehkuva tähti oli pelastanut heidät.

Hehkuva tähti. Kirkas Taivas tunsi surun piston. Jos vain Tähden Kukka olisi kertonut heille siitä jo aiemmin. Se oli ainut rohdos, joka pystyi parantamaan sen taudin. Nyt se muovasi heidän tulevaisuuttaan. Kirkas Taivas jäi ravistelemaan turkkiaan, kun Leppä ja Koivu kiirehtivät Vikkelää Vettä vastaan.

»Onko se meille?» Koivun silmissä oli toiveikas katse.

Hänen sisarensa Leppä nyökkäsi Vikkelälle Vedelle. »Jos kerrot mistä löysit sen, me voidaan mennä nappaamaan oma.» Pentuetoiverukset olivat melkein täysikasvuisia, sola-koita ja nopeita ja aina innokkaita saalistamaan. Kirkas Taivas oli ylpeä siitä millaisia kissoja heistä oli tullut ja hyvillään siitä, että oli päättänyt antaa Terälehdessä ottaa pennut hoiviinsa.

»Älä ole oravanaivo.» Vikkelä Vesi pudotti hiiren heidän kätensä juureen. »Me voimme jakaa tämän ja saalistaa yhdessä myöhemmin.»

Leppä ja Koivu räpäyttivät hänelle silmiään kiitollisina.

Kirkasta Taivasta alkoi hiukan huolettua, kun hän katseli miten Leppä ja Koivu kyyristyivät lähelle Vikkelää Vettä ja miten he sitten vuorotellen näykkivät paloja laihasta saaliista. Riistaa oli niukasti. Se tauti oli tappanut paljon saaliseläimiä, ja metsässä oli aavemaisen hiljaista jopa lehtikadoksi.

Kirkas Taivas pudisteli kylmät väreet turkistaan ja hypähti pois vuoteestaan. Hän oli kuljeksunut metsässä aamuun asti ja palannut sitten lepäämään pakkasen uuvuttamana. Muistikuva henkikissanäystä oli seurannut häntä uneen. Räpyttävä Lintu halusi kissojen liittyvän yhteen. Heidän piti olla kuin hehkuva tähti ja kerääntyä terälehtien tavoin kukan keskiosan ympärille. Hän oli siitä varma. Siinä oli järkeä. Jos pakkaneen ylsi niin syvälle metsään, ylänummella olisi purevan kylmä. Ja kun riistaa oli niin vähän, nummen kissat varmastikin paleltuisivat tai nääntyisivät nälkään, jos jäisivät omaan painanteeseensa. Heillä olisi turvallisempaa täällä, puiden suojassa, yhdessä saalistaen, niin kuin Räpyttävä Lintu oli käskenyt.

Hänen olisi kerrottava se heille.

Ehkäpä he tietävät sen jo? Nyt vasta Kirkas Taivas alkoi pohtia, mitä henkikissat olivat sanoneet muille. Hänen sisälleen läikähti toivo. Kenties toiset olisivat valmiita liittymään yhteen.

**»Seuratkaa sydämiänne.
Ne johdattavat teidät kotiin.»**

On tullut taas lehtikato, ja kissoja uhkaavat nälkä ja vilu. Kirkas Taivas on vakuuttunut siitä, että joukkioiden on liityttävä uudelleen yhteen, mutta muut eivät suostu liittoutumaan hänen kanssaan. Pitkä Varjo haluaa perustaa leirin havumetsään, ja Joen Väre viihtyy veden ääressä. Tuulen Juoksija puolestaan on tehnyt kodin nummelle. Kaikkien kissojen on tullut aika päättää, missä he aikovat elää – ja kenelle kukin on loppujen lopuksi uskollinen.

Klaanien synty -saaga kertoo siitä, miten soturikissojen klaanit saivat alkunsa.
Jaettu metsä on saagan viides osa.

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49676-3

Kannen kuva: Owen Richardson